

Aan de stadsdeelcommissie Amsterdam Noord
t.a.v. het dagelijks bestuur en de commissieleden
Buikslotermeerplein 2000
1025 XL Amsterdam

Amsterdam, 12 februari 2024

Betreft: herontwikkeling Het Groene Veld
Per email verstuurd: bestuursondersteuning.sdn@amsterdam.nl.

Waarde commissieleden,

Wanneer ik de vijfhonderd meter van mijn huis naar mijn werkplek afleg, fiets ik onvermijdelijk onder het unheimische viaduct door waarboven het verkeer non-stop over de A10 raast. Die donkere tunnel betekent voor mij ook de poort naar Het Groene Veld, waar het licht, open en vrij voelt. Als ik het hek door ben, ontspan ik. Ik ervaar het als een groot voorrecht om hier te kunnen werken.

Mijn werkplek is niet meer dan een uit de kluiten gewassen tuinhuisje, dat ik liefkozend mijn stulpje noem. Het staat aan de rand van het grote grasveld tussen de bomen, waar elk seizoen zich nadrukkelijk manifesteert. Eigenhandig haalde ik in de lente alle onderdelen van het tuinhuis vanuit Assen naar Amsterdam. Wat ik meenam was een rommelig, derdehands 'bouwpakket' zonder handleiding. In de zomer en herfst van 2022 spendeerde ik elk weekend aan passen, meten, graven, egaliseren, opbouwen en isoleren. Dat was pittig en tegelijk ongelooflijk bevredigend. In de winter, begin januari 2023 was het zover, ik kon aan de slag.

Als scheidingsbegeleider sta ik mensen bij die uit elkaar gaan. Bijna iedereen ervaart een scheiding als een emotionele rollercoaster. Het kan lang duren voor een nieuw evenwicht is gevonden of vertrouwen is hersteld. Elke scheiding heeft een eigen verhaal. Verhalen over onoverbrugbare cultuurverschillen, verlies, ontrouw, onderdrukking of een toxische dynamiek. Maar ook over liefdes die simpelweg uitdoofden. In elk verhaal zit wel iets dat me raakt. Het is (meestal) bevredigend om mensen in zo'n heftige periode een eindje op weg te kunnen helpen richting een nieuwe horizon.

Sinds ik op Het Groene Veld werk begin ik een kennismaking met nieuwe cliënten ook met een verhaal. Het verhaal over deze plek. Ik vertel over hoe de bewoners hier terecht kwamen, over de weerstand en de vooroordelen van buurtgenoten én over hoe vooroordelen en weerstand zijn overwonnen en omgezet in waardering, betrokkenheid en uitwisseling. Ik deel met cliënten waarom ik hier zelf zo graag ben. Dat is vanwege de onvoorspelbaarheid van deze plek, soms is ze lieflijk, soms rauw, soms groen en dan weer kaal, soms luidruchtig en dan weer stil. Het is een plek van contrasten, van avontuur, van open eindes. Het Groene Veld en de dynamiek in mijn praktijk beïnvloeden elkaar, daar ben ik van overtuigd. De omgeving wordt op deze manier ook van betekenis tijdens het mediationproces. Ze fungeert als ijsbreker en biedt ademruimte tijdens een pauze in een verhit gesprek. Een rondje lopen kan bepalend zijn voor het vervolg van de mediation. Dat ervaar ik zelf en ik hoor het terug van mijn cliënten. De plek doet iets met ze, en dat is zonder uitzondering positief.

Mijn liefde voor Het Groene Veld reikt verder. Ik houd van de puurheid, het gemeenschapsgevoel en de maatschappelijke betrokkenheid die er heerst. Ik bewonder de vormen van expressie en vakmanschap die op een paar honderd vierkante meter te vinden zijn. Ik geniet van de gesprekken die er gevoerd worden en van de eigenzinnigheid in alles en iedereen. Het is geen paradijs en toch is het hier anders, échter. Dit stukje wereld wordt niet gedomineerd door dwangmatig gebruik van

sociale media, er heersen geen knellende conventies en regels. Er is vrijheid en verbinding, wederkerigheid en acceptatie. De diversiteit aan mensen, culturen, achtergronden, denkbeelden en talenten is uitzonderlijk. Er is ruimte voor iedereen. Misschien romantiseer ik het leven aan deze rafelrand van Amsterdam, want het leven hier is ook hard, onzeker en niet vrij van conflict, maar wat opvalt is dat het verband in stand blijft. Omdat je hier niet **moet** zijn, maar omdat je hier **wil** zijn. Omdat het grotere geheel het individuele overstijgt.

Als ik aan het einde van een werkdag het toegangshek van Het Groene Veld uitfiets, richting die naargeestige doorgang, fantaseer ik over een vrolijke, lichte en uitnodigende doorgang die een natuurlijke verbinding vormt tussen de buurt en Het Groene Veld. Een tunneltje waaronder iedereen vrij heen en weer beweegt. Wie we zijn, waar we naartoe gaan of waar we vandaan komen doet er niet toe. We zijn allemaal onderweg.

Ik hoop nog lang de weg tussen mijn huis en mijn werkplek te mogen afleggen om zoveel mogelijk mensen deelgenoot te kunnen maken van de plek die door vele handen is gemaakt tot wat het nu is: een vrijhaven.

Anouk van der Jagt

